

Tomášova Kronika

0,50 €

Časopis Gymnázia svätého Tomáša Akvinského v Košiciach

november 2014

číslo 2

Úvodník

Milí čitatelia!

Na svet sa už pýta druhé číslo Tomášovej kroniky. Určite ste si všimli, že vychádza na inom papieri. Áno, hádate správne. Na špeciálnom recyklovanom papieri. Tento mesiac sa vôbec nesie v znamení recyklácie. Všimli ste si tie škatule v triedach... Kráčam po chodbe a hryziem do jablka. Obzerám sa okolo seba a svet sa mi zdá čudný. Čudný a pomalý. Taký pomalý, že sa ani nenazdám a jablka niet. Vidím kôš. Hlavou mi preblesne myšlienka. Čo sa tak zahrať na dvojmetrovú americkú basketbalovú hviezdu, ktorá v posledných sekundách dôležitého zápasu zavesí víťaznú loptu do súperovho koša. Pri mojom „neskutočnom“ talente na všetky športy to radšej neskúšam. Alebo, že by predsa... Stojím tri metre od koša s nápisom RÔZNE, načiahnem sa a tento hod sa zapíše do histórie. No akurát do histórie mojich trapasov. Jablko končí v strede chodby. Spoza skrinky počujem škodoradostné chechtanie nejakých druhákov či tretiakov. Nenápadne dvíham jablko a teraz ho už s istotou hádzem do niektorej z nádob. Skončilo v nádobe s nápisom PAPIER. A čo, je mi to jedno. Kráčam ďalej. Zrazu začítim zvláštny pocit pri srdci. Láska to nebude, ani infarkt, tak čo teda? Ááá, už viem... Je to moje svedomie. Výčitka hlasno sa ozývajúca z môjho vnútra. Kričí: „Haló, veď buď človekom, chráň si svoju Zem!“ Ignorujem tento pocit, no nohy akoby mi zdreveneli. Zastavím sa, zamyslím...v ušiach mi znie „...buď človekom“.

Kto je skutočne dobrým človekom? Ten, kto fajčí a škodí tak sám sebe, no predovšetkým ničí ovzdušie? Sotva! Ten, kto vylieva chemikálie do prírody? To určite! Ten, kto mieša odpad, namiesto toho, aby ho RECYKLOVAL? Ani zďaleka! Cítim sa hlúpo. Koľko málo stačí na to byť ozajstným človekom. Otočím sa na päte a moje kroky vedú späť k nádobám s nápismi. S nevelkou chuťou siaham do koša, vyťahujem ohryzok a s pocitom víťazstva ho hádzem do nádoby RÔZNE. Úsmev mi skrášil tvár, aj keď viem, že v koši s nápisom PAPIER čoskoro skončí plastová lyžička a v koši s nápisom PLASTY o chvíľku pribudne papierová servítka. „Večným“ faktom však zostáva to, že naša Zem tu bola dlhé veky pred nami a chce tu byť aj dlho po nás, a že my, tie stvorenia, ktoré sa zveme ľuďmi, jej tak veľmi ubližujeme. Myslím, že je načase tými ľuďmi byť, a nie sa nimi iba nazývať. A to ma privádza k myšlienke, že by nám určite pomohlo recyklovať nielen ten odpad, ktorý je okolo nás, ale aj ten, ktorý je v nás, a ktorý šírimo svojím správaním. Veď Boh od nás nechce len to, aby sme chránili Ním stvorenú Zem, ale aj to, aby naše telo a duch zostali čisté. My sami sme obrázok Krista, ktorý je v nás, a nosíme v sebe pečať vtlačenu Otcom. A nášmu Otcovi predsa záleží na našom „prerocyklovanom“ srdci a okolí.

Simona Feldmanová, 2.C

Výsledky futbalovej ligy
str. 7

ČO NÁS ČAKÁ?

Študentská kvapka krvi
(6.11.)

Študentské komunálne
volby (6.11.)

Riaditeľské voľno
(28.11.)

Chceli by sme vyjadriť veľkú vďaku našim sponzorom papiera KARO-press s.r.o., vďaka ktorým mohlo výjsť aj toto číslo

Zbierka na Kamerun

Študentský senát v priebehu 3. a 4. októbrového týždňa zorganizoval finančnú zbierku medzi študentmi, čím reagoval na prosbu o pomoc sestier dominikánok. Tie sú v Kamerune účastné na spoloč-

nej misii od októbra 2013. Spravujú tam 2 materské školy, venujú sa deťom a mládeži, pracujú vo farnosťiach a pomáhajú chorým a starým.

Vyzbierané peniaze budú použité na nákup hračiek a pomô-

cok pre deti v oblasti, kde pôsobia sestry. Ďakujeme za prejavenie solidarity a finančnú pomoc.

Viac informácií o spoločnej misii v Kamerune môžete získať na www.dominikanky.sk

Noc v kláštore II

Modlitba, ticho, vážne tváre rehoľníkov bez akéhokoľvek náznaku úsmevu, samota, odlúčenie od sveta, tie najprísnejšie pravidlá... Asi najbežnejšia predstava kláštora pre človeka, ktorý však nestrávil aspoň jednu noc za jeho bránami... Možnože to bola práve naša zvedavosť, ktorá nás donútila opustiť chodby školy a presunúť sa iba o kúsok ďalej.

MODLITBA – neodlúčiteľná, a tak vzácna súčasť kláštora. Avšak nie vždy znamená čas od rána do večera prekláčaný v kaplnke. Čas strávený takto s Bohom, je určite pre každého rehoľníka, či už pri spoločnej alebo súkromnej modlitbe, veľmi vzácny. Modlitba nielen rehoľníka, sa má prejavovať najmä v skutkoch a konaní, v láske či pomoci, ktorú ponúkame druhým. Preto sa aj naša Noc v kláštore začala práve ružencom a vešperami. Posilniť ducha je to najpodstatnejšie. No aj to by mohlo byť málo, ak by naše telo bolo slabé. Tak sme neváhali a prijali sme pozvanie našich sestier do ich kláštornej jedálne, kde sme nabrali dosť SILY, aby sme po celú noc vládali rozdávať okolo seba tú

radosť, ktorá bola v každom jednom z nás.

ŠTÚDIUM - ďalšia súčasť kláštora. Mnohí z nás majú predstavu, že po skončení školy o učenie už ani nezakopnú. Omyl. Štúdium nám pomáha otvárať oči a plnohodnotnejšie žiť svoj život. Aj bratia dominikáni - Alan, Vavrinec a Augustín nám počas tejto noci chceli niečo odovzdať. Pokúsili sa nám priblížiť **TICHO**. Jeho potrebu, funkciu a zmysel v dnešnom svete.

KLAUZÚRA – miesto, kde rehoľníci nechajú tento svet za dverami

a môžu hlbšie prežívať svoj vzťah s Bohom. To je jeden z dôvodov, prečo tu obyčajní ľudia nemajú prístup. Sestry však s nami chceli aspoň trochu zdieľať svoje životy aj takýmto spôsobom a dovolili nám aspoň na chvíľu tu nazrieť. Pripravili si pre nás aj rôzne aktivity, ktoré nám mali pomôcť pochopiť ich pre nás nevšedný, no zároveň úplne obyčajný život – samotnú prehliadku klauzúry, pozeranie fotografií, čas na modlitbu v kláštornej kaplnke, priblíženie rehole, či robenie lampášov, ktoré krásne vysvietili

Takže určite. Už som sa prihlásila opäť na pražský maratón, ktorý sa uskutoční 3.mája 2015.

Už ste začali so špeciálnym tréningom na pražský maratón?

Musím sa priznať, že po maratóne som bola už len na jednom preteku. Behalo sa po vrchu, 6 km hore na Slanské vrchy, a odvtedy som ešte nebehala, lebo doháňam trošku to, čo som zameškala pri tréningu, ale už v podstate od jesenných prázdnin plánujem začať prípravu na pražský maratón. Je to trošku skôr ako minulý rok, lebo sa chcem zlepšiť, aj keď 8. miesto medzi 1100 ženami nie je zlé umiestnenie.

P. p. Krišťanovej ďakujeme za poskytnutý rozhovor a plánujeme veľa „bežeckých“ úspechov.

Tatiana Papcunová, 2.B

S Jakubom Šimoňákom o Školskej futbalovej lige

Si hlavný organizátor školskej futbalovej ligy, zaujímalo by nás, aký je tvoj osobný vzťah k futbalu?

Futbal ma začal baviť v detstve, keď som chodil hrať futbal s mojou rodinou. Postupom času som začal chodiť na futbal k saleziánom, kde som sa dostal na turnaj pod názvom Kama. Na tomto turnaji som bol už viackrát ocenený ako najlepší brankár turnaja a to ma postupne hnalo ďalej a ďalej, to je tiež dôvodom, prečo som obnovil tradíciu školskej futbalovej ligy.

Ako triedy spolupracujú? Záleží im na tom?

Dá sa povedať, že každá trieda má svojský charakter. Začiatky boli naozaj ťažké, mnohé triedy neboli odhodlané sa zapojiť do ligy. Veľakrát sa mi stáva, že mnohé triedy protestujú proti rozpisu zápasov, vtedy je dosť náročné udržať chladnú hlavu, ale všeobecne si myslím, že triedy sú voči sebe veľmi ohľaduplné.

Čo hovoríš na úroveň ligy?

Myslím si, že úroveň ligy nie je až taká podstatná ako samotné nadšenie zo zápasu a ono je niekedy naozaj obdivuhodné a stojí za pozornosť všetkých. Teší ma, že v mnohých stretnutiach naozaj ide o veľa a veľakrát títo hráči naozaj vydajú zo seba všetko.

Sú nejakí favoriti?

Samozrejme, v každej lige sú favoriti. Myslím si, že je však skoro hovoriť o víťazovi. Každý tím ma niečo do seba a určite každý tím môže vyhrať ligu. Víťaz ligy môže byť každý, kto vydá zo seba maximum a takto ukáže svoju ľudskosť.

Ákí sú fanúšikovia?

Áno, na zápasy sa chodí pozeráť množstvo divákov, ktorí vytvárajú neskutočnú atmosféru a dodávajú hráčom veľa psychických síl.

	Body	Počet odohratých zápasov
2.C	12	4
3.C	10	4
2.D	9	4
4.B	9	3
4.C	7	4
2.A	6	4
4.D	6	2
1.A	3	4
1.D	3	4
2.B	3	4
1.B	1	4
1.C	1	4
4.A	0	3

Tabuľka bola vytvorená ku dňu 4.11.2014

Často je vypredané hľadisko?

(Smiech) Verím, že zažijeme zápas, kedy príde toľko divákov, že mnohí budú musieť sledovať zápas aj zo stried.

Ďakujeme za rozhovor a prajeme veľa trpezlivosti a odhodlania do ďalších zápasov a ročníkov školskej ligy.

Ďalším dôvodom prerušenia tanca bola tombola. S nádejou a vysokými cieľmi som si kúpila 5 lístkov a môj cieľ bol jasný: PIZZA! Prepáčte, ale kto chce tablet, keď môže mať pizzu? Doteraz netuším, čo som si pri tom kupovaní lístkov namýšľala, keďže som ako inak pri mojom ohromujúcom šťastí nič nevyhrala.

Ale úsmev na seba nedal dlho čakať! Okrem toho, že spolužiačka vyhrala prvú cenu, dvaja z mojich spolužiakov vyhrali vytúženú pizzu. Z tých dvoch píz s sme sa ako tak najedli a potom sme už iba opäť všetci tancovali s plnými bruchami, no nemajte obavy, k žiadnej nehode v tomto smere nedošlo.

Celý večer bol presne podľa našich predstáv, a tak by som sa aj za všetkých prvákov chcela týmto spôsobom poďakovať tým, ktorí pre nás túto dôležitú udalosť pripravili. Tak už sme teda my, prváci, jednými z vás.

Lucia Ropeková, 1.C

Chod'leňoch k mraďcovi, pozoruj ruch jeho a skús!

BEH AKO RELAX

5. októbra sa konal 91.ročník Medzinárodného maratónu mieru v Košiciach, na ktorý sa prihlásila aj naša p. p. Krištanová. Ne nechala sa zahanbiť. Ukázala, čo dokáže. A ako to dopadlo? Vyhrala v kategórii žien nad 40 rokov. A porozprávala nám o prípravách na tento maratón, o pocitoch či samotnom behaní...

Čo pre vás znamená beh?

Beh beriem ako určitý relax, lebo

Trénovať som začala vo februári na pražský maratón, ktorého som sa zúčastnila 7. mája.

Na košíckom maratóne ste prekonalí svoje očakávania?

Tu v Košiciach to bolo trochu zložitejšie, lebo som bola dva týždne pred maratónom chorá, takže som sa snažila čím skôr vyliečiť a čakala som, čo sa stane. Necítila som sa zle. To je pravda. Cítila som sa celkom fajn v deň „D“. Len sa mi stala

dokonca a tým pádom aj ten čas nebol taký, ako som chcela. Bolo to asi o 5 minút dlhšie, ako som chcela. Na to, že som začiatok prepálila, je 3:24 celkom slušný čas.

Ako ste oslavovali víťazstvo?

S nohami na gauči (smiech) ...

V ten deň tá oslava prebehla v podstate v cieľi. Tá radosť bola hlavne na pódiu, kde si človek uvedomí, čo dokázal. Potom nasledovala oslava doma v kruhu rodiny.

Prispel k vášmu úspechu aj váš fanklub?

Ten mi pomohol najviac (smiech), ale až tak nie. Dobrá príprava je dôležitá. Ale určite je psychika pri takýchto dlhotrvajúcich aktivitách veľmi dôležitá. To ako sa s tým človek dokáže vysporiadať. A samozrejme môj fanklub mi veľmi pomohol. Povedala som si, že keď nie pre seba, tak aspoň pre nich, keď mi už tak tleskajú. Strašne to povzbudzuje človeka, aby vydržal, keď vidí, že už v tom nie je sám. Na tréningu totiž behám väčšinou sama. Je to však také oslobodzujúce. Si sám, preberáš si v hlave myšlienky, všetko riešiš alebo len tak si zrelaxuješ. A už keď je nejaký pretek, tak ten fanklub alebo ľudia okolo umocňujú radosť z celej činnosti.

V budúcnosti sa plánujete zúčastňovať ďalších maratónov?

Kedže nemám nejaké veľké zdravotné problémy, tak áno. A baví ma to. A pomáha mi to. Bežne v živote mi beh pomáha odreagovať sa a oslobodiť od všetkého.

ešte nikdy som sa nedostala do fázy, kedy mi ten beh ubližoval alebo aby som pri ňom nejako zatínala zuby. Niekedy to bolí. No musíš sa premáhať. Musíš ísť do maxima, ale stále mať z toho taký príjemný zážitok.

Ako ste sa pripravovali na tento maratón?

nemilá vec. Spoliehala som sa viac na hodinky ako na seba. Tie sa mi hneď na štarte pokazili, takže som prepálila začiatok, a keď bežec prepáli začiatok, koniec je pre neho o to ťažší. Cesta späť už nie je. Už sa to nedá napraviť. Asi po 30-tich kilometroch som už cítila, že mi nohy oťažievajú, ale nakoniec som bežala

SV. OMŠA – najkrajší okamih, kedy človek môže prijímať eucharistického Krista. Práve s ním sme strávili prelom dvoch dní, chvíľu, kedy sa čas začína odznova a sám Pán nám dáva pocítiť, že aj my máme šancu na nový začiatok, ktorý je pre mnohých taký potrebný, ba priam nevyhnutný.

RADOSŤ, SMIECH, ZÁBAVA – možno na počudovanie mnohých, aj reholníci sa vedia radovať, smiať i zabávať. Vôbec nemajú zvráskažené a zachmúrené tváre s krivým pohľadom. Práve popolnočný čas sme využili na vzájomné rozhovory, smiech, koncert v čajovni na útulnej povale, kedy sme medzi sebou vytvárali krásne priateľstvá či spoločenstvá. No a niekoho možno premohla aj únava.

ADORÁCIA – čas na vzájomné stretnutie s Bohom, ktorý je tak

vzácnny. Každému jednému z nás sa naskytla aj táto chvíľka. Chvíľka, kedy sme mohli byť iba JA a BOH. Kedy sme mu mohli všetko predložiť, porozprávať či vyžalovať sa, zaspomínať si, poplakať, poradovať, zamyslieť sa nad sebou samým...

RANNÉ CHVÁLY – modlitba, ktorá je vďakou za nový deň, do ktorého sme dostali tej milosti prebudiť sa. Mnohých z nás spánok ešte len čakal, preto pre nás boli záverom celej Noci v kláštore, vďakou, že sme mohli čas stráviť aj takto s našimi sestrami. Vďakou za všetko, čo nám táto noc dala, ale i vzala...

Veronika Kaduková, 2.A

Glačkári v prirodzenom prostredí

A čo o nich ešte nevieme...?

Vídavame ich denne, často im však iba ledabolo kývneme hlavou na pozdrav a ani nám nenapadne zamýšľať sa, čo asi robia za múrmi našej školy. My sme sa ale rozhodli, že ich vypátrame, veľké talenty z GTA a ich život.

Aké tajomstvá pred nami skrývajú?

Matúš Zeťák je ambiciózný tretiak s tvárou zavše skrytou za objektívom. Už vo svojich 17-ich rokoch sa môže pýšiť titulom športového fotografa v Steel Aréne Košice. Na svojom konte má malé i väčšie projekty v podobe portrétov známych ľudí.

Kedy si začal s fotením?

Fotenie ma bavilo od malička, moja vášeň preň sa ešte väčšmi prehĺbila, keď som dostal do daru svoju prvú zrkadlovku.

Ktorá bola prvá významná udalosť, na ktorej si pôsobil už ako profesionálny fotograf?

Bol to Memorial Ladislava Trojáka, týmto projektom ma poveril manažér HC Košice.

Fotíš len športové podujatia?

Nie, ja fotím všeličo, čo príde. Rád chodím fotiť rôzne koncerty, najmä koncerty mojich obľúbených interpretov.

Môžeš uviesť konkrétne mená?

Tak napríklad koncert repera Kontrafakta, Separa, Majka Spirita, Tinu, nedávno Rytmusa.

To je naozaj bohatá zbierka. Takže sa špecializuješ na rap?

Tak to je to, čo počúvam.

Aká bola atmosféra na koncertoch?

Bola super, napríklad pri Kontrafaktovom koncerte bol klub úplne vypredaný.

Aj sa s týmito ľuďmi osobne poznáš?

Samozrejme, nie sme síce najlepší kamaráti, ale keď sa stretneme, popkécame.

Ako si sa dostal k foteniu takýchto koncertov?

Oslovil ma ich organizátor, s ktorým sa osobne poznám.

Boli tieto fotky aj uverejnené v dennej tlači?

Fotky z koncertov nie, tie sú väčšinou na facebookovej stránke interpretov, ale v minulosti som fotil hokejové zápasy, a tieto fotky boli uverejnené v denníku Korzár. Tiež mám fotky v troch ročenkách HC Košice.

Máš aj nejakú špeciálnu techniku, obľúbený typ fotky?

To sa nedá povedať jednoznačne. Čo sa týka typov fotiek, fotím čier-no-bielo aj farebne, to záleží naozaj len od atmosféry a objektu.

Venuješ sa len profesionálnemu foto-teniu?

Staroba, čo je to staroba? Je to niečo, čoho sa máme báť, alebo sa na ňu máme tešiť? Odpovede na tieto otázky nám ukázala výstava s témou Staroba je krásna. Povedzme si „narovinu“, tá výstava to dokázala.

Krôčik po krôčiku, sekundu po sekunde sme s nadšením čakali, kedy začneme. Fotografie prichystané (ach áno vystavovali sme fotografie starých ľudí nafotené našimi žiakmi a učiteľmi, začo im

Samozrejme, fotím aj vo voľnom čase a veľa, takmer všetko, čo mi príde do cesty.

Ktoré zo svojich prác považuješ za najvýznamnejšie?

Vo všeobecnosti je to fotenie KHL (Kontinentálna hokejová liga) v Bratislave pre tím HC Slovan a fotenie

Staroba je krásna

veľmi ďakujeme. Fotky sa dali kúpiť a vyzbierané peniaze sú určené pre klientov Domova dôchodcov v Petrovanoch), technika naladená, hudobníci a hlas našej Lucky pripravený na otvorenie. Výstavu slávnostne otvorili pani riaditeľka sr. Adriana a sr. Tomáša.

Nato sme sa nechali strhnúť husľovým duetom s klavírnym sprievodom a neskôr samotným klavírom. Týmto spôsobom by som sa chcel hudobníkom poďakovať za

hokejových zápasov pre denník Korzár.“

A ako vidíš svoju budúcnosť?

Jednoznačne za objektívom.

Kristína Makóová, 4.C

očarujúci kultúrny zážitok, ktorý zaujal, dokonca u niekoho vyvolal aj slzičku.

Ludia, ponúkaní koláčmi z dielne šikovných žiačok a profesoriek, sa hrnuli, obdivovali, prispievali. Všetci boli úžasne naladení, nadšenie sa im dalo vyčítať z tváre. Ale čo bolo úžasnejšie, bolo sledovať prípravný tím samotnej výstavy, ktorých reakcie návštevníkov pri vádzali do stavu spokojnosti a bolo počuť, ako si hovoria: „Stálo to za to“.

Tak, čo nám vlastne dokázala táto výstava? Určite nám dokázala, že staroba je úžasné obdobie v živote človeka, v ktorom najviac vykvitne do krásy, lebo tu sa už krása snúbi s múdrosťou.

Týmto článkom by som sa chcel poďakovať všetkým ľuďom, ktorí sa prišli pozrieť na našu výstavu, všetkým fotografom, celému organizačnému tímu, no najmä všetkým ľuďom, ktorí sú hrdí na to, že už niečo prežili.

Maximilián Goleňa, 1.C

Drama Club

Drama Club v hlavnej úlohe Štvrtok. 2.10. 2014 20:30 Veritas. Ktosi vykukol spoza opony: „Je

tam dosť veľa ľudí!“ Fúú. Jedenásť študentov GTA, členov Drama Clubu a pár technikov čaká na to, kedy príde signál vyjsť na pódium a predviesť to, čomu obetovali mnoho hodín po škole, mnoho sobôt s cieľom potešiť publikum.

Čo nám dal Drama Club? Okrem zábavy pri divadelných etudách poznanie, že so scénarom v jednej ruke sa hrať nedá, že divadelná pamäť ne-

funguje, ak Ti chýba spoluherec...

A naopak – ak treba, zahráš i dvere, alebo safe. Ale najmä poznanie, že divadlo je ‚teamwork‘ a nezaobíde sa ani bez ‚vyššej‘ pomoci nášho patróna „Holy Spirita“ a modlitieb sestier dominikánok.

Zistili sme, že si dokážeme dotvoriť kostýmy a vyrobiť rekvizity, tancovať charleston, spievať v štýle 30-tých rokov.

Toto predstavenie sa nezaobišlo ani bez zázrakov – technici z GTA rádia Miro Kažimír a Mišo Paulo-

vič dokázali oživiť „mŕtvu“ svetelnú techniku, aby sme mohli využiť

nielen audio, ale aj svetelné efekty. Skúšky, skúšky, skúšky... a potom už len čakať na divákov. Budú sa smiať, alebo ich sklameme?

Vyšlo to! Publikum sa smeje na našej detektívke *The Empty Safe*, za ktorú sme v Prahe na súťaži *Class in Action* získali ceny za najlepšiu scénu, kostýmy, hudbu a ruchy a Dávid Lukáč dostal 1. cenu ako najlepší herec.

Drama Club nám dal veľa skvelých zážitkov, zábavy, schopnosť fungovať ako par-

tia, no aj veľa driny. Myslím však, že za ten výsledok to stálo a nelutujeme chvíle strávené spolu.

Členovia Drama Clubu

Očami prváka

Imatrikulácia. Udalosť, na ktorú som sa od nástupu na GTA tešila najviac a zároveň som z nej mala najväčšie „nervy“. Považovala som ju za honosné strápnenie prvákov, no môžem povedať, že natolko zlé to nebolo.

Všetci sme s napätím čakali na deň, keď nám oznámia tému. Po oznámení témy vládlo na škole také nadšenie, aké ešte GTA vo svojej dlhšej histórii nezažilo. No pravdu povediac až potom, keď každý zistil, čo to vlastne ten Veľký Gatsby je. A hneď sa vynorila prvá otázka. Čo si obliecť? Verte mi či nie, túto otázku v našej triede nemuseli riešiť len dievčatá, ale aj chlapci. Pani profesorka triedna chlapcom dala jasne najavo, že budú musieť mať oblek a na ich výhovorku, že žiaden nemajú, našla hneď riešenie: „A v čom ste boli na 1. svätom prijímaní?“

Dlho očakávaný deň sa blížil a stres sa stupňoval. Zrazu tu bol daný deň D! Ešte pred našim odchodom po piatej vyučovacej hodine (tomu sa hovorí prvácke výhody) sa naše navivné prvácke maličkosti dohodli, že sa stretneme pred Domom umenia najneskôr o 16:45, lebo o 17:00 sa to už URČITE začne. Tak sme teda už o trištvrte na päť všetci či už od nervov alebo od zimy stepovali pred

Imatrikulácia

Domom umenia. Chvíľu nám síce trvalo, kým sme sa všetci navzájom spoznali (viete, v našej triede nie je zvykom chodiť natolko upravene), no o 17:00 sme už natešení a zároveň nervózni vchádzali, dostávali bordové pierka pre odlíšenie triedy a boli ofukovaní bublinkami z bublifuku.

Všetko to napokon začalo o 18:00 a my sme sa cítili matematicky podvedení. Po úvodnom programe sme sa všetci neisto pobrali na tanečný parket, no našťastie táto neistota z nás rýchlo opadla.

Hudba sa poberala tiež dosť zaujímavým smerom, keď to všetko začalo typickým popom a potom to pomaly prechádzalo do 90' rokov a

ako inak to všetko skončilo pri ľudovkách. Všetci sme tancovali, no a našťastie to statika Domu Umenia zvládla. No pre potešenie starších študentov bol tanec niekoľkokrát prerušený a nahradený súťažami.

Atmosféra, keď tretiaci hovorili mená vyvolených, bola natolko hustá, že by sa hádam ani krájať nedala. Po štyroch súťažiach sme si mohli vydýchnuť a už sme len nervózne čakali na výsledky. Naša trieda, ako tretia v celkovom poradí, získala neuveriteľnú poukážku na kozmetickú procedúru a hrbu iných jedlých cien. Poukážka vyvolala najväčšiu radosť, no stále si nie som istá, či sme väčšiu radosť mali my alebo naša triedna.

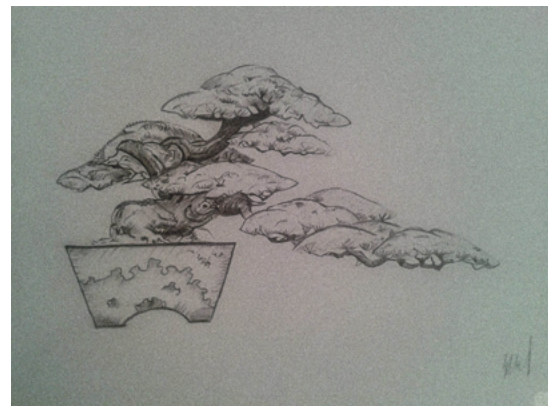

Naplnení umeleckým duchom... ...dôvtipom a zručnosťou pre každú prácu.

Farby, ceruzka, papier či plátno. Aká jednoduchosť sa skrýva za dokonalosťou, ktorá môže pod vedením šikovných rúk umelca vzniknúť spojením samo o sebe nie tak cenných vecí. Avšak už pri dotyku farby s

čal kresliť. Jeho práce sa vtedy určite nepodobali tým dnešným, ale aj tak museli byť krásne, keďže jeho rodičia už vtedy tvrdili, že z neho niečo bude a očividne sa nemýlili. Veľa kreslieval u svojich starých rodičov, ktorým takýmto spôsobom spestroval ich svet. Preto sa nemožno čudovať, že niektoré jeho „prácičky“ majú ešte stále vystavené. Kresleniu sa veľa priučil a ešte stále priuča na ZUŠ, kde si osvojil mnohé techniky i triky. Najradšej však kreslí sám, tam, kde ho nikto a nič nerozptyľuje, v tichu, kde sa môže na svoje dielo najlepšie sústrediť. Inšpiráciu hľadá všade okolo seba. Ak ho niečo nadchne

nie spoločné? Nieкто hľadá súvislosť medzi nimi asi ťažko. Pre Mareka sa však stali akousi symbiózou, keďže sa venuje taktiež aj volejbalu. Cesta profesionálneho umelca je určite veľmi náročná a nie každý ňou dokáže prejsť. Marekovi však úplne stačí, ak sa vo svojej budúcnosti bude môcť kresleniu či maľovaniu venovať naďalej a svojimi prácami predkladať krásu umenia i iným ľuďom.

plátnom farba neostáva farbou a plátno plátnom. Stanú sa dušou umelca. Dušou toho, pre ktorého je maľba či kresba základom všetkého. V tomto čísle nám svoj umelecký svet priblíži Marek Štefánik z 2.C. Venuje sa výtvarnému umeniu, respektíve viac kresleniu, ktoré sa stalo jeho hobby a baví ho. Akonáhle ešte malý, ani nie trojročný Marek, chytil do ruky ceruzku a vyhútal, na čo sa používa, za-

či zaujme, rád to dá na papier. Mareka si zároveň získali tí najväčší umelci 20. storočia, Seurat, Munch, Manet a Hopper, ktorých diela sú tak prepracované, že sám nad nimi otvára ústa dokorán.

Marek si tiež ako mnohí iní prešiel obdobím, v ktorom nechal kreslenie plávať. Našťastie však aj to pominulo a Marekovi sa chuť k umeniu zase vrátila. Doteraz to ešte neolutoval. Nemožno sa čudovať. Marekove práce boli už na rôznych výstavách či súťažiach, kde sa mu aj napriek silnej konkurencii podarilo uspieť a krásne sa umiestniť. Určite to je veľkým zadosťučinením pre každého človeka, ak do niečoho vkladá svoju námahu a čas.

Á mimochodom, šport... Pýtate sa, čo môžu mať šport a výtvarné ume-

